

România Liberă

ZIAR AL GRUPĂRII "ROMÂNIA LIBERĂ"

(ANUL I, NR. 6)

SCRISOARE DESCHISĂ

Către
Guvernul R.P.Ungare

De un timp, cetățeni ai României, din cauza politicii inumane impuse de regimul de la București, au ales Ungaria ca refugiu și ca speranță pentru o nouă viață.

Aflăm cu îngrijorare că în culmea disperării, 12 cetățeni din România s-au refugiat în Ambasada Republicii Populare Ungare din Sofia, unde au cerut aprobarea stabilirii lor în Ungaria. Acest gest demonstrează încă o dată lumii întregi, cu câtă încredere și prietenie este privită Ungaria de către poporul român și acuză regimul inchiuzitor de la București de nerespectarea drepturilor fundamentale ale omului.

În numele refugiaților din România, aflați pe teritoriul maghiar, reuniți în jurul grupării "România Liberă", vă rugăm să rezolvați în mod favorabil cererea celor 12 persoane refugiate în Ambasada Republicii Populare Ungare din Sofia, care își riscă libertatea și viața, în urma deciziei disperate pe care au luat-o, în cazul trimiterii lor înapoi în România.

Ungaria, prin rezolvarea favorabilă a acestui caz, are încă o dată ocazia să demonstreze opiniei publice internaționale politica ei democratică și umanitară.

Budapesta, 25 septembrie 1988

Virgil Pârvu, inginer
Mircea Băjan, geolog
Anton Vászrhelyi, grafician
Nicolae Tecuceanu, instr. auto
Mihai Tecuceanu, instr. auto.

SCRISOARE DESCHISĂ

Către
Mihail Serghievici Gorbaciov

Noi, cetățeni în exil ai României, profund îndurerăți, dezmoșteniți de trecut, alungați din căminele noastre, ne adresăm Dumneavoastră cu deosebit respect în calitate de membri ai grupării "România Liberă".

Vă stimăm ca om politic cu fața umană, respectăm în persoana Dumneavoastră pe revoluționarul timpului nostru apărătorul ideii de glasnost și perestroika.

Continuare în pag. 2

APELUL MAJESTĂȚII SALE REGELE MIHAI

Țin să mulțumesc celor care, în Lumea Liberă și chiar în Ungaria, au denunțat și denunțat cele ce se petrec la noi în țară. Precum țin să mulțumesc autorităților religioase și celor civile, guverne, parlamente, care au condamnat și condamnat dictatorul român și "dictatele" sale.

Iau cuvântul fiindcă dărâmarea lăcașurilor sfinte și a altor monumente - mărturii ale trecutului - apoi acum distrugerea satelor noastre ancestrale, cu biserici și cimitire cu tot, ne răscolește sufletele într-atât încât indignarea devine revoltă. Dictatorul din România, asemenea dictatorului Pol-Pot din Cambodgia, distruge un popor întreg, distrugându-i viața spirituală, morală și fizică, deposedându-l de mediul său înconjurător, după ce l-a deposedat de roadele muncii sale. În Cambodgia orașenii au fost deportați la sate, la noi sătenii sînt încarcerați. Aici și acolo s-a urmarit transformarea oamenilor în unelte de producție. S-a început printr-un total dispreț pentru om și demnitățile sale, s-a ajuns la distrugerea mediului său și se merge către distrugerea unui întreg popor.

În acest holocaust de tip nou, cad victime toți locuitorii țării, deci și minoritățile. Rog ungurii, sașii, gvabii și evreii din România să nu uite, în suferințele pe care le îndură, că și ceilalți români împart aceeași soartă și că, asemenea lor, îndură fiindcă nu mai sînt stăpîni la ei acasă.

Cetățeni ai României vă rog să fiți uniți, om pe om să se ajute, pentru că faimoasa noastră virtute a omeniei să renască. Numai atunci nu vor mai găsi nici călăi și nici denunțători care, după ce v-au înghițit, vă înfometează și vă deșanationalizează. Numi atunci ei se vor afla izolați și deci neputincioși. Uniți, veți răspunde în cor prin "aceasta nu se poate!" hotărîrilor nechibzuite și distrugătoare.

Iar celor din afara României devenită lagăr de concentrare prietenilor străini și românilor din diasporă, vă strig, "Ajutor! nu lăsați să piară un popor nevinovat!"

Mihai

N.R. Chemarea de mai sus a fost lansată de M.S. Regele MIHAI într-o conferință de presă, în luna septembrie 1988, prima la care a acceptat să participe de cînd se află în exil.

SCRISOAREA refugiaților romani adresata D-lui JOHN WHITEHEAD

Pentru milioane de oameni din interiorul Cortinei de Fier, vizita unui cunoscut reprezentant al țării care simbolizează pentru întreaga lume democrația și libertatea, Statele Unite ale Americii, este o certitudine că într-un viitor, pe care îl sperăm apropiat, oamenii vor scăpa de teroarea politică, se vor respecta drepturile omului și oamenii vor putea trăi în libertate.

Situația dramatică în care a ajuns poporul Român datorită regimului de dictatură familială de la București, încălcarea brutală a drepturilor omului în România, determină pe mulți cetățeni români să-și părăsească țara și să caute refugiu pînă și în țările socialiste cum sînt Iugoslavia, Ungaria, chiar Uniunea Sovietică (cazul celor 14 cetățeni români care au căutat refugiu în această țară în luna iulie 1988) și cazul recent al 12 cetățeni români care s-au refugiat în ambasada R.P.U. din Sofia.

Menționăm că din cele 30 articole cuprinse în Declarația Internațională pentru Drepturile Omului semnată și de România, 28 sînt încălcate în mod abuziv de regimul de la București.

De cînd, la începutul anului, autoritățile maghiare au declarat oficial că cetățenii români care nu vor să se întoarcă în România nu vor fi dați înapoi, mii de cetățeni români de naționalitate maghiară, română, germană, armeană etc., sosesec în Ungaria și caută refugiu.

Aceștia ajung pe teritoriul maghiar în următoarele moduri:

1. excursii cu pașaport individual;
2. excursii în grup cu pașaport colectiv;
3. ilegal;
4. cu permis de mic trafic de frontieră.

În Ungaria nu există lagăr pentru refugiați, nu este recunoscut statutul de refugiat politic, se acordă un permis de ședere temporară pe o perioadă de la o săptămîină la 6 luni pe care îl poate primi orice cetățean străin care din diferite motive (studiu, muncă) dorește să stea o perioadă de timp pe teritoriul maghiar.

Refugiații români au dreptul la muncă și primesc de la Crucea Roșie Maghiară cazare pentru 5 zile, îmbrăcăminte, și ajutor bănesc cuprins între 500 și 3000 forinți de persoană.

O parte dintre refugiații români de naționalitate maghiară doresc să se stabilească în Ungaria iar ceilalți împreună cu cei de naționalitate română, germană, armeană etc. doresc să emigreze într-o țară liberă din occident.

Majoritatea celor care vor să părăsească Ungaria doresc să li se permită intrarea într-un lagăr patronat de O.N.U., de unde fiecare își poate rezolva plecarea mai departe și stabilirea într-o altă țară.

Apropierea timpului friguros, problema cazării și a condițiilor de viață, nesiguranta (există cazuri de refugiați dați înapoi în România), așteptarea prea lungă pentru a putea pleca mai departe ducă la o stare de stress, din care cauză refugiații nu pot lucra ducă la permanente încercări de a părăsi ilegal Ungaria, precum și la alte acte disperate.

Relatînd cele de mai sus, cerem sprijinul S.U.A., al dumneavoastră personal, pentru rezolvarea cât mai grabnică a situației noastre, pentru respectarea drepturilor omului.

14 Octombrie 1988

În numele organizației independente a refugiaților români din Ungaria,
România Liberă.

Domnul John Whitehead la sosirea sa pe aeroportul din Budapesta și Mark Palmer ambasadorul american în Ungaria.

DRUMUL SPRE LIBERTATE SI ADEVĂR AL ROMÂNILOR

Partea I-a: FUGA

Abia când am trecut pe teritoriul Ungariei am răsuflat ușurat și m-am simțit eliberat de coșmarul opresiunii comuniste din România anulului 1988. Ea însăși țară comunistă, fără să fi înțeles prea bine propria ei situație social-politică, Ungaria a oferit transfulgurilor români o șansă unică - refugiu și aspirația, în continuare, spre atingerea țelului și visului lor de a trăi liberi, într-o societate autentic democratică, indiferent de paralelă sau meridian, indiferent de limbă pe care o vorbește poporul adoptiv cu care se va identifica fiecare dintre noi.

Abia când am ajuns în Ungaria, am realizat adevărata dramă națională a întregului popor român aflat în pragul secolului XXI. Frica de a vorbi despre subiectele tabu din țară nu-ți pot oferi imaginea reală și de ansamblu a tragediei realității românești. În schimb, aici în Ungaria, am cunoscut mulți români fugiți și spre marea dramă a poporului nostru, foarte mulți români adevărați. Aici am luat cunoștință de existența unor incredibile destine omenesti, destine cărora le-a fost hărăzit să-și împlinească unicul lor scop din viață, acela de a se fi văzut fugiți din România. Există mii de oameni care plănuiesc de ani de zile și nu se gîndesc la altceva decît cum să fugă din România. Oamenii care au făcut deja mai multe tentative pînă ce au reușit să fugă. Ce poate fi mai tragic pentru o națiune, decît faptul că idealul unei mari părți din populație, și-n special al tinerilor, este de a-și părăsi țara? Poate judeca cineva lucid din conducerea de la București cît de dramatică și de crucială a ajuns situația din România? Poate măcar întrezări Ceaușescu care sînt adevăratele gînduri și sentimente ale românilor? Cine va da socoteală în fața poporului și în fața istoriei (căci istoria nu poate fi decît adevărată, iar măsluirile ei actuale vor fi demascate cînd va dispărea repressiunea politică), după ce va apune steaua "ilustrei" familii Ceaușescu? Seria acestor grave întrebări ar putea continua dar răspunsurile, fie că nu pot fi încă date, fie că nu pot fi încă întrezărite. Așa că voi reveni la destinele umane întîlnite în Ungaria.

Mulți români au rămas aici avînd pașaport pentru vreo excursie în țările blocului răsăritean. O altă categorie de români fugiți, în cel mai autentic sens al cuvîntului, au venit în Ungaria fără pașaport. Trecerea ilegală a frontierei de stat nu este deloc o simplă joacă de-a hoții și vardiștii. Este o chestiune de viață și de moarte. Unii au reușit să treacă și se află acum în drumul lor spre libertate, alții au fost prinși, iar readucerea lor în țară înseamnă bătăi, pușcării și stigmatizare politică și socială pentru tot restul vieții (dacă nu se schimbă regimul!), alții nu sînt printre noi, pentru că gloanțele nemiloase ale bandei de răufăcători care guvernează țara le-au curmat viețile tocmai cînd inimile lor erau pline de speranța eliberării din robia comunistă. Oamenii care au tre-

cut noaptea, prin vînt și ploaie peste fișile secerate ale lanurilor de porumb, cu copiii mici în brațe care cînd se trezeau și plîngeau le zădărniceau planurile și-n alte nopți de groază și de speranță au luat-o de la capăt, de mai multe ori, pînă au izbutit. Oamenii de peste 50 de ani care au trecut, prin bezna nopților cu furună, în innot, cu disperare, prin canale adînci de irigație sub spectrul morții prin înec sau împușcare. Oamenii care au scăpat de sub rafalele de gloanțe, lăsînd însă în urma lor, neînsuflețiți, pe unii din tovarășii lor surprinși de plumbii aducători de moarte. Oamenii care pentru o sumă medie de 50 de mii de lei își cumpără libertatea contractînd căsătorii fictive cu cetățeni ai altor țări, iar apoi divorțează pentru a-și relua firul normal al sentimentelor și vieții personale. Oamenii care și-au lăsat în țară soțul sau soția, o parte sau pe toți copiii lor, oameni care au lăsat acasă părinți bătrîni și neajutorați, oameni care și-au lăsat rudele, prietenii, satul natal, sentimentele și tot ce au agonisit în cursul unei vieți, oameni care au abandonat posturi și poziții sociale pe care nu le vor mai putea atinge, poate niciodată. Ce motivație, ce resorturi lăuntrice dau curaj milor și zeilor de mii de români care au fugit în ultimii ani? Ce determină ca încă și mai mulți români să îngroașe plutonul celor ce se află încă la linia de start? Simplificînd și esențializînd lucrurile, sînt două cauze majore ale disperării românilor, două cauze care se întrepătrund și se condiționează reciproc, clipă de clipă și fără echivoc: mizeria morală și mizeria economică din țară. Vom face însă cu alte prilejuri analiza amănunțită a acestui cumul de mizerii ce caracterizează societatea românească de la sfîrșitul acestui secol. Rămînînd consecvenți temei enunțate, români adevărați fug datorită mizeriei morale: lipsa oricărui libertăți democratice violarea constituției, parodiearea alegerilor, încălcarea legilor, nerespectarea acordurilor.

Cine protestează oficial împotriva guvernanților din București și în special împotriva familiei Ceaușescu este fie trădător de țară și dușman al poporului, fie nebulă și în ambelă circumstanțe, urmează un întreg cortegiu de consecințe nefaste pentru sine și pentru familia sa și zău că s-ar găsi români care să-și sacrifice chiar viața: dar cu ce rezultat? A lua o atitudine solitară, a întreprinde o acțiune care de la capul locului este sortită eșecului nu înseamnă eroism, ci mai degrabă o lipsă de maturitate politică, o neînțelegere a rostului unui sacrificiu. Ar exista șansele de a răsturna actuala conducere din România, dar numai printr-o acțiune de amploare, generală care să cuprindă simultan toată țara. Acest lucru presupune organizarea și coordonarea întregii acțiuni, lucru imposibil. Toate mijloacele de informare se află în mâinile partidului, securită-

Continuare în pag. 5

SCRISOARE DESCHISA

CĂTRE MIHAIL GORBACIOV

Continuare din pag. 1

Personalitatea și activitatea Dumneavoastră demonstrează ca astăzi, mai mult ca oricînd, cursul istoriei se poate modifica în bine.

Ne ridicăm acum glasul împotriva unui tovarăș care se pretinde comunist, reprezentant al unui popor, șef de stat al unei țări socialiste. Indraznim să ne dezvaluim în fața Dumneavoastră și să ne exprimăm indignarea, deși cunoaștem regulile relațiilor existente între statele socialiste. Stim că fiecare stat are dreptul să-și aleaga în mod independent drumul propriu, specific de dezvoltare.

În curînd veți da mina cu tovarășul Nicolae Ceaușescu Secretar General al Partidului Comunist Român, Președintele Republicii Socialiste România purtător al nenumărate alte titluri, mistificat în reprezentant al poporului român.

Atunci cînd în semn de prietenie și ospitalitate veți stringe mina cu invitatul Dumneavoastră, gîndiți-vă la teroarea, spaima și disperarea în care sînt ținuți cei 23 de milioane de cetățeni ai României la puterile nelimitate și discreționare ale celor puși să apere interesele unei singure familii, la cultul personalității devenit doctrina de stat și politica culturală, la camioanele pierdute, la familiile desțamate, la frigul, la foamea, naționalismul exacerb, la ignoranța și încălcarea brutală a drepturilor omului de către cel care și-a depus semnatura, din partea României, pe Actul Final de la Helsinki.

* ABONYI-21.

Sub acest nume este cunoscut CENTRUL BISERICILOR REFORMATE din Ungaria. În cadrul acestuia ființează "Biroul pentru ajutorare" a refugiaților români pe teritoriul maghiar. Acțiunea de ajutorare este condusă de Dl. TAMÁS BERTALAN care răspunde de relațiile cu străinătatea.

Ne aflăm în Biroul pentru ajutorare unde stăm de vorbă cu Kórmendi Gabriella și Antal Júlia, cele două amabile doamnișoare care lucrează direct cu refugiații.

-În ce constă ajutoarele pe care le acordă instituția dv?

-Ajutoarele constau în sume de bani acordate noilor veniți, bolnavilor, celor cu situații grele, precum și celor care nu au avut cu ce să-și cumpere bilete de avion pentru Occident. De asemenea am acordat ajutoare sub formă de pachete cu alimente, haine și ca-

Ne adresăm Dumneavoastră în speranța că ne puteți ajuta să păstrăm mormintele strămoșilor și caminele părinților noștri, valorile istorice aparținînd culturii naționale și europene în speranța că veți contribui la îmbunătățirea relațiilor dintre România și Ungaria.

Vă rugăm să nu consimțiți ca sub masca ideologiei comuniste să se acționeze în mod despotice împotriva propriului popor. Ajutați ca România să se regăsească pe sine, să nu ramana, în continuare, o pată rusinoasă pe fața socialismului umanitar, novator.

Scrisoarea, semnată de 120 de persoane, a fost înmînată Ambasadei Uniunii Sovietice din Budapesta la 30 sept. 1988 de către:

Iovanescu Emil
Tecuceanu Mihail
Dumitru Virgil Bogdan
Melescanu Viorel.

zare gratuită a refugiaților, în localitatea Bicske.

-De unde provin aceste ajutoare?

-În primul rînd din Ungaria de la diferiți cetățeni maghiari, cu situații materiale diferite, care au ținut să participe, și ei, după puterile lor la ajutorarea refugiaților români. Teatrul Național participă și el la această acțiune. Ajutoare sosesc și din străinătate, mai ales Olanda, în alimente, haine și bani. O parte sînt împărțite în Budapesta, o altă parte sînt trimise la Debrecen. S-a încercat și s-a reușit să trimitem ajutoare și în România, prin bisericile de acolo.

-La cît apreciați că se ridică suma acordată, ca ajutor, refugiaților pînă acum?

-Nimeni nu a făcut un calcul, dar cred că depășește suma de 3.000.000. Ft.

-Pentru viitor, cum vedeți acțiunea de ajutorare?

-După plecarea celor care vor să se stabilească în Occident, vor rămîne o mare parte din refugiați aici. Vom continua să-i ajutăm ca și pînă acum.

La ieșire, pe hol, am întîlnit mulți refugiați care ne-au spus că la Abony 21 au fost bine primiți, ajutați material și moral, îndrumați, fără să se facă diferențe de naționalitate, religie.

Niciodată nu vor uita sprijinul primit aici, acum cînd trec printr-o grea perioadă din viața lor.

Melescanu Viorel
Dumitru Virgil Bogdan

Este o deosebită onoare pentru mine să particip la al doilea Congres Mondial al Românilor Liberi și să iau cuvântul.

Împreună cu soția mea Betty suntem profund recunoscători Dl-ilor Ion Rațiu și Doru Novacovici pentru invitația și asistența acordată de a participa la acest Congres. Deși nu sunt român prin naștere am petrecut 6 ani în România. Am făcut cercetări, istorice, am fost ghid la Expoziția Agenției de Informații a Statelor Unite și am fost Ambasador între 1981-1985.

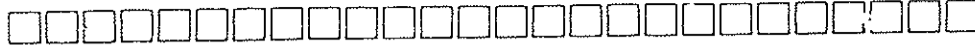
Am venit în România pentru prima dată în 1971 după care am scris o lucrare de doctorat despre istoria României și mai multe articole și cărți. Soarta României, istoria, cultura, tradițiile ei și poporul român au o mare însemnătate pentru noi. Ne considerăm Români. "Eu sunt Român".

Recent am scris o carte care va fi publicată la sfârșitul acestui an, în care descriu în amănunțime viața mea ca Ambasador, tragedia abătută asupra României și eșecul Statelor Unite și al întregii politici occidentale de a-i acorda ajutor. Subtitlul cărții este "Un Ambasador american prins între Departamentul de Stat și Comunistii Români, 1981-1985". Preocuparea și plângerea mea constă în faptul că politica americană, așa cum e condusă de Departamentul de Stat, servește intereselor lui Nicolae Ceaușescu și a celorlalți lideri comunisti și nu intereselor poporului român și ale securității americane/occidentale.

Ceaușescu nu merită Statutul de Națiune Favorizată atâta timp cât în România nu există alimente, căldură și electricitate, atâta timp cât poporul este persecutat pentru convingerile sale politice sau religioase, cât timp sunt distruse bisericile, pastorii și preoții sunt închiși pentru crezul lor, cât timp nu există sindicate sau drepturi pentru muncitori, libertate de exprimare, de a călători, "și așa mai departe".

Aș dori să mă aplec puțin asupra eșecului politicii Statelor Unite și a situației tragice urmărite de mine în România. Politica actuală a Statelor Unite nu ia în considerare realitatea din România sau politica ei externă. Politica Statelor Unite se bazează pe presupunerea că România duce o politică externă relativ independentă, neconformistă cu Pactul de la Varșovia și deci iritantă pentru Sovietici; că datorită relației cu România, ca Națiune Favorizată, Statele Unite au marea putere de a determina Guvernul Român să îmbunătățească condițiile de viață și drepturile omului în general. De mai bine de cincizeci ani obiectivele politicii externe americane privind România: 1. de a susține pozițiile politicii externe ale României care deviază de la politica Sovietică și 2. de a contribui la îmbunătățirea condițiilor de viață ale românilor, inclusiv mai mare respect pentru drepturile omului și o mai bună situație a emigranților. În realitate România nu a devenit mai independentă față de Moscova datorită politicii noastre, ci din contră; iar situația drepturilor omului și standardul general de viață a scăzut în loc să se îmbunătățească.

De fapt, singura realizare semnificativă obținută de Statele Unite (și nu necesar datorită acestei politici) a fost emigrarea a 2500 de români anual în America și rezolvarea câtorva cazuri izolate de drepturi umane, întotdeauna exact înai-

Cuvântarea Ambasadorului American David Funderburk la al Doilea Congres Mondial al Românilor Liberi.

ntea audierilor din Congresul american, sau înaintea vizitelor oficiale americane la nivel înalt, în România. Emigrarea cetățenilor evrei și germani a fost rezultatul unor largi tranzacții monetare sau comerciale din partea guvernelor Israelului și Germaniei Federale.

Guvernul român știe exact care este politica Statelor Unite. La fel și Uniunea Sovietică. Este ușor de a fișă și răspîndi zvonuri răsunătoare de independență oficialităților americane ultra-receptive, când, în realitate, România duce o politică în favoarea intereselor Uniunii Sovietice și a imperiului ei. În același timp se știe că Statutul de Națiune Favorizată acordat României este apărut de oamenii de afaceri milionari, care fac profituri mari exploatarea mîna de lucru eficientă, și de oficialitățile Departamentului de Stat, care văd în Ceaușescu un virtual liberal neconformist!

Poziția Statelor Unite ar trebui să se bazeze pe adevărul că România este condusă de un regim stalinist drastic. Partidul Comunist Român a fost creat și menținut la putere de Partidul Comunist Sovietic. Ceaușescu a petrecut câțiva ani în URSS instruit de KGB și conduce cu o mîna de fier un regim care menține ferm Partidul Comunist la putere avînd o neglijabilă amenințare din partea opoziției. Guvernul român susține cu devotament politica Moscovei la Națiunile Unite sau în cadrul altor forumuri internaționale; colaborează cu Moscova pe plan militar și tehnologic, favorizează terorismul internațional și transporturile de armament arabilor radicali și guvernelor marxist-leniniste din Africa și din întreaga lume.

Guvernul Statelor Unite deține dovada, dar nu o utilizează la formularea politicii ei, că sovieticii mențin un personal numeros în București și sute de experți în fabrici, că guvernul român permite trecerea trupelor sovietice prin România și echipament militar pentru sovietici și construiește proiecte energetice împreună cu sovieticii. Guvernul Român a transmis tehnologie care poate fi folosită în scopuri militare din Statele Unite și din occident, când Sovietele au cerut acest lucru, ceea ce, de fapt este în concordanță cu obligațiile pe care România și le-a asumat prin tratat.

În ceea ce privește afacerile externe, România trimite ajutor militar și de altă natură comunistilor din Nicaragua, Siria, Libia, Angola, Iran și alte țări similare. Conform declarației refugiatului Ion Pacepa, securitatea română și sovietică au o largă cooperare.

Guvernul Român permite mîilor de "studenți" radicali arabi să "studieze" în România, adică îi antrenează în arta terorismului. Ceaușescu a păstrat legături foarte strînse cu unii din arabii cei mai radicali și extremiști. Teroriștii de renume internațional au fo-

losit România ca loc de refugiu.

Probabil, cea mai mare importanță, o constituie faptul că guvernul comunist român împărtășește în întregime ideologia sovietică, scopurile, strategia și practica comunistă, în contradicție cu tot ceea ce Statele Unite și oamenii liberi din întreaga lume apără și susțin. Regimul de la București este membru al Tratatului de la Varșovia, Regimul comunist român este prietenul libertății și de democrației de nicăieri din lume.

Pe plan intern, România are unul din cele mai scăzute standarde de viață și una din cele mai slabe performanțe în ce privește drepturile omului din Europa. Regimul a infrînt inima și sufletul poporului, lăsîndu-l aproape fără vlagă, fără speranță și fără viață adevărată. Atmosfera și ambianța din România respiră frica, intimidarea și paronia. Poliția secretă și ofițerii de securitate sînt peste tot. Viața românului obișnuit este mizerabilă și se înrăutățește.

Nu există libertate politică, judiciară, a cuvîntului, alegerilor, publicațiilor, literaturii, de a călători sau emigra. Din punct de vedere economic nu există libertate de a cumpăra carne, zahăr, ulei, produse lactate, cafea și făină; sau de a beneficia de căldură, electricitate sau apă caldă; de a cumpăra benzină ieftin, dacă se găsește; de a se muta, călători sau de a-și alege singuri slujba. Nu există libertatea de a participa la activități religioase sau de a deveni membru al Partidului Comunist; de a avea un post bun și dacă te declari creștin pe față; de a te duce liber la biserică fără a suporta consecințe nefavorabile; de a cumpăra o Biblie; de a lua

parte la seminare; de a-ți proteja propria biserică de la distrugere, de a construi sau reconstrui o biserică; sau de a vorbi liber în biserică. Concret, pe toată perioada mandatului meu de ambasador, guvernul Român a confiscat materiale religioase în lumina principiilor sale politice; a dărîmat biserici în mod sistematic; este răspunzător de moartea preotului romano-catolic Geza Palfi cît și a altor pastori și conducători, cum ar fi Traian Bogdan; a transformat Biblia în hîrtie igienică la fabrica din Brăila, și multe altele.

Alte exemple de violări ale drepturilor umane fundamentale sînt: decretul privind mașinile de scris; uriașele lagăre de muncă silnică de la canalul Dunăre Marea Neagră și de la alte proiecte din țară; internarea și torturarea disidenților politici și religioși în spitale de psihiatrie; distrugerea pe scară largă a locuințelor particulare ale țărănilor; tipărirea oficială de documente anti-semitice și profanarea cimitirelor evreiești; creșterea natalității pentru a evita penalizările. Guvernul Român duce o politică împotriva emigrării. De fapt, controlează cu grijă, an de an, emigrarea

cîtorva persoane, inclusiv a mai multor mii de români mai ales în Statele Unite; peste 1000 de evrei în Israel și a peste 1000 de germani în Germania de Vest în schimbul unor largi sume de bani. Majoritatea celor care doresc să emigreze nu o pot face. Si acei puțini care emigrează sînt supuși conșcării apartamentelor, pierderii slujbelor și cetățeniei (ca și a bunurilor personale). Majoritatea celor care emigrează sînt obligați să aștepte lungi perioade de timp, sînt hărțuiți și repetat constrînși să mituiască oficialitățile.

Guvernele noastre occidentale ar trebui să pună capăt vinzării de tehnologie și a altor beneficii economice României comuniste. Prioritatea primordială ar trebui să o constituie încetarea investițiilor în țările blocului Sovietic în favoarea propriei noastre supraviețuirii. Este în propriul nostru interes să promovăm forțele care să ducă la o transformare radicală în cadrul granițelor României, prin refuzarea ajutorului acordat regimului Ceaușescu și prin sprijinirea celor care luptă pentru libertate. Trebuie să ajutăm și să sprijinim pe aliații noștri care suferă pentru libertate astăzi în România prin orice mijloace: radio, alimente, vitamine, medicamente, publicații, Biblii, etc.. Mai devreme sau mai tîrziu Statele Unite și întreg occidentul vor trebui să accepte realitatea din România. Politica noastră, în decursul ultimilor 15 ani, nu a dus la îmbunătățirea drepturilor umane sau la îmbunătățirea calității vieții oamenilor ci, din contră, la o situație din ce în ce mai rea. Politica noastră de favorizare a lui Ceaușescu are ca rezultat consolidarea puterii și represivității executate asupra poporului. Oamenii sînt mai săraci și România este mult mai puțin independentă față de Moscova. Românii privesc guvernele Americane și occidentale drept colaboratori ai regimului de represiune a lui Ceaușescu.

A sosit momentul ca Statele Unite să retragă României lui Ceaușescu Statutul Națiunii Celei Mai Favorizate. Cînd, acum doi ani, am părăsit România, sute de români luptători pentru libertate politică și religioasă ne-au spus, în timpul ultimelor recepții, să nu uităm niciodată faptele la care am fost martori, felul în care guvernul român tratează poporul și tot ceea ce guvernul Statelor Unite face pentru a ajuta menținerea acestei situații de fapt. Tocmai pentru că suntem preocupați de soarta poporului român, patrimoniul, cultura și tradițiile lui; și tocmai pentru că ne preocupăm libertatea românilor, ca și a americanilor și a altor popoare, nu putem și nu vom uita faptele la care am fost martori. De aceea avem o datorie specială de a ajuta publicul occidental să înțeleagă și să lupte pentru ziua în care România va fi din nou liberă.

Vă sînt recunoscător vouă tuturor și organizației voastre pentru că nu uitați niciodată. Pentru grija și lupta voastră pentru libertatea românilor. Trebuie să fim victorioși și vom fi victorioși, deoarece credem în ceva cu mult superior bunurilor materiale, lui Marx, Lenin, Ceaușescu, puterii, controlului; credem în valori, în demnitatea și valoarea individului, în spiritul și sufletul uman și în Dumnezeu. Vă mulțumesc. Dumnezeu să vă binecuvînteze!

PREȚUL LIBERTĂȚII

Interviu luat de Virgil Pârnu unei tinere și curajoase femei din România

-Cine ești?
-Mă numesc Ciobanu Onița Simona, am 27 ani și-am lucrat ca balerină la Teatrul "C.Tănase" din București.
-Care a fost începutul?
-Inițial nu au existat restricții în privința participării mele la trupa de balet la turnee în străinătate, dar în ultimii 4-5 ani nu mai primeam aprobarea de ieșire din țară. M-am înscris de lo ori la dife rite excursii în străinătate, dar de fiecare dată mi se respingea cererea. Nemaiputând suporta această situație m-am hotărât să plec definitiv din țară, drept pentru care am completat formulare în vederea emigrării în SUA. După un an și 6 luni de așteptare aflu de la serviciul pașapoarte, din capitală, că dosarul meu plecase de la circa de miliție a cartierului. Anul 1987 este anul când am gândit la posibilitatea de a părăsi ilegal România. În luna aprilie anul următor nu mai pot lucra deoarece eram gravidă în luna a treia. Aflu că se poate ajunge ilegal în Ungaria și merg în zona de frontieră să studiez terenul.
-Care era situația acolo?
-Zona de frontieră era arhiplină cu militari și se efectuau controale peste tot. Ultimele evenimente erau înspăimântătoare: se împușca fără avertizare, au fost văzute cadavre, un băiat în jur de douăzeci de ani a fost găsit ciuruit de gloanțe la trei metri de fișie.
-Erai singură?
-Nu, eram trei, toți din București. Popescu Emilia, 34 de ani căsătorită, mama unei fetițe de șapte ani, bolnavă cu vezica urinară de la naștere. Nu se găseau calmante, iar reușita unei operații în țară nu se garanta Stanciu Adrian, căsătorit tată a doi copii. Avea un frate în Olanda de 11 ani și dorea să ajungă la el. Era la a treia, a patra încercare de a părăsi, ilegal țara. A fost prins de două ori la sârbi, dat înapoi și de fiecare dată a fost batut și apoi închis. Era cunoscut sub numele de "frontieristul". A fost dat afară din serviciu și nu avea mijloace de subzistență.
-Ce s-a întâmplat?
-Pe data de 16 Mai, toți trei am pornit-o spre Ungaria, pe jos, tirîș printr-un teren mlăștinos pînă am trecut granița.
-Care a fost reacția voastră în momentul în care ați ajuns pe teritoriul maghiar?
-Eram fericiți. Pupam pămîntul, plîngeam de bucurie că am scăpat de calvar.
-Nu vă gîndeți că ați putea să nu fiți acceptați și dați înapoi?
-Nu, nu ne făcăm nici un fel de probleme, nu ne ascundeam, am ieșit la șosea, am băut apă și ne-am spălat la o cișmea.
-Ce a urmat?
-Am fost prinși de grănicerii maghiari la ora patru dimineața, duși la unitatea militară și interogați. S-au purtat frumos cu noi, omeneste, am primit mîncare, cafea și ne-au liniștit, spunîndu-ne că nu vom fi dați înapoi. La ora prînzului au sosit trei bărbați în civil care ne-au întrebat: "ce vreți să faceți?", la care noi

de frică, am răspuns "vrem să rămînem în Ungaria". Răspunsul vine repede: "Nu se poate! Teritoriul e mic, populație destulă fug mulți români, practic nu există posibilitatea de a rămîne în Ungaria, dar dacă vreți puteți merge mai departe, sînt trei țări care primesc emigranți: SUA, Canada, Australia". "Bine atunci mergem mai departe, avem cunoștințe". Primim formulare pentru Australia pe care le completăm. Ne liniștim în sfîrșit, nu înainte de a adăuga: "Am părăsit România pentru că acolo nu se respectă drepturile omului, pentru faptul că nu sîntem de acord cu politica impusă de regimul Ceaușescu". "Așteptați, venim cu un răspuns". După un timp vine o mașină, nimeni nu spune nimic, sîntem luați și duși la punctul de frontieră "Valea lui Mihai" și conduși spre fișie.
-Cum ați fost primiți de către grănicerii români?
-Ne-au întîmpinat un căpitan un locotenent major și doi soldați, cu injurături și următoarele cuvinte: "Tara voastră e aici idiotilor!". "Ce-ați căutat în Ungaria, credeți că acolo umblă cîinii cu covrigii în coadă?" Sîntem duși la "Valea lui Mihai" la pichet.
-Ce s-a întîmplat la pichet?
-Este ora 18 și jumătate, începe interogatoriul separat pentru fiecare: cum am trecut, pe unde, de la cine avem date, cine ne-a ajutat? Răspunsul e același, dar sînt unele neconcordanțe: nu ne-a ajutat nimeni am avut hărți și noroc. "Spuneți adevărul, că dacă nu, vă distrug, vă omor! Tu le-ai adus?" Îl întrebă pe Adrian și soldatul îl lovește în torace cu arma pînă ce acesta se clatină în acel moment, plîngînd încep să strig: "De ce dai mă? Nu vreau să nasc în România un copil care să se chinuie ca mine!". "Nu-i nimic îl naști în penitenciar!" și primesc în spate o lovitură cu patul armei după care cad jos și cîteva minute sînt inconștient. După ce îmi revin, sînt dureri mari la spate și în burtă. Adrian era plin se sînge pe față, buza îi era spartă, iar Emilia bătută plîngea. Interogatoriul continuă pînă dimineața cînd sîntem duși la tribunal la Oradea.
-Cum ați fost tratați în continuare?
-Este ora opt, începe un interogatoriu dur, rece, dar procurorul nu ne vorbește urît. La tribunal, în același situație ca și noi mai erau: un profesor universitar cu soția și un copil de 3 ani, dați înapoi de maghiari și patru adolescenți mutilați, prinși de grănicerii rămași. De la tribunal mergem la miliție, semnăm fiecare declarațiile, după care Adrian și Emilia sînt duși la arest, iar eu la doctor la Maternitatea Nr. 3 Oradea, pentru control. Rezultatul: iminență de avort și infecție urinară. Urmează internarea în spital pînă a doua

le fac la radio și în presă. Cum de nu s-au gîndit la urmări, la ce se va întîmpla cu tine? Legile sînt foarte aspre și nu le facem noi".

-Si mai departe?
-Am fost internată la Spitalul Cantacuzino din București, singură în salon stare de arest. După o săptămînă, timp în care mă gîndeam numai cum să scap, noaptea, profitînd de faptul că una din uși n-a fost bine închisă, reușesc să evadesc din spital de la etaj I pe ferăstrău cu ajutorul a patru cearșafuri pe care le-am legat unul de celălalt și de calorifer. Fac rost de haine și bani de la prieteni și cu trenul iau direcția Oradea.

-De ce la Oradea?
-Eram aproape de locul de unde pornisem prima oară spre Ungaria și eram hotărîtă să încerc a doua oară prin același loc. Urma doar să aștept momentul prielnic.
-S-a mai alăturat cineva?
-Da, încă opt persoane.
-Cînd a avut loc a doua "tre-cere"?

-Pe data de 20 Iunie 1988. Eram dată în urmărire în toată țara, poza mea se afla peste tot, chiar și la recepțiile de hotel. Douăzeci de zile n-am părăsit camera în care locuiam, nici măcar pentru a merge la toaletă.

-Cum a decurs a doua oară?
-Am regăsit același teren dificil: cîmpuri cultivate, mlăștină, pădure. Am mers toată noaptea ținîndu-ne de mînă să nu ne pierdem și dimineața eram în Ungaria.

-Si în continuare?
-Am fost observați în timp ce ne uscăm hainele undeva într-un pîlc de salcîmi. Ne trezim înconjurați de cinci civili care erau cu pistoalele îndreptate spre noi. Sîntem luați și duși la unitate; doi din trei civili cunoștințele mele de data trecută, care ne spun "Ați văzut ce-ați pățit data trecută!" "Disperare... Plîsete. Toți ajungem la arest, fetele într-o celulă, băieții în alta și urmează interogatoriul separat pentru fiecare. Era plin de "fugiți" pînă și pe hol. Se aștepta verdictul. Avertizați de pățania de data trecută, toți declarăm că vor să se stabilească în Ungaria. Am aflat că se acceptă în Ungaria numai persoane calificate (zidari, lăcătuși, strungari, lucrători la sonde) sau persoane care practică munci pe care maghiarii nu le acceptă. Cei cu studii superioare, cei fără rude sau cunoștințe în Ungaria vor fi dați înapoi în România.

-Cum te-ai descurcat de data aceasta?

-Am mințit. Am declarat că tatăl copilului este maghiar și că are un frate în Ungaria care mă va ajuta. Voi lucra orice numai să nu mă întorc în țară.

-Ce s-a hotărît?
-Nu știam nimic de soarta celorlalți. După ce interogatoriul meu a luat sfîrșit, am mîncat, am făcut un duș, și m-am culcat (sub pază). A doua zi dimineața apare Florin care îmi spune: "Noi doi mergem la Debrecen, ceilalți au fost dați înapoi în țară".

-Cum a fost la Debrecen?
-Cu cei 532 ft. primiți am cumpărat bilete de tren pentru amîndoi și am ajuns la Debrecen.

Drumul spre libertate și adevăr al romanilor

Continuarea din pagina 1

lor internaționale asumate, interzicerea dreptului de reuniune, limitarea extremă a dreptului de a călători, anularea brutală a dreptului de exprimare, batjocorirea drepturilor religioase, inegalitatea oportunităților, întronarea minciunii la rang de politică de stat, lipsa oricăror speranțe de mai bine pentru viitor. Si totuși este fuga o soluție pentru rezolvarea situației din România. Cunosc atitudinea multor romani, din cele mai diverse categorii sociale, inclusiv a unora din nomenclatura Comitetului Central al PCR care dezavuiază guvernarea familiei Ceaușescu, dar se mulțumesc cu poziția și cu viața relativ îndestulătoare pe care o au. Se pune, de obicei această întrebare la care nici nu este cazul să se caute un răspuns: "Ce s-ar întîmpla cu România dacă fug toți romanii?" Si tot ei răspund "Cineva trebuie să rămînă și acasă, iar ca romani avem datoria să ne purtăm steaua, indiferent cum este aceasta. Spunem că întrebarea nu are răspuns în primul rînd pentru că nu vor fugi niciodată toți romanii! Iar în al doilea rînd, voi încerca să dau un răspuns retoric acestei întrebări: "Ce se întîmplă dacă nu fuge nici un roman?" Foarte simplu: vor fi mai multe suflete chinute de Ceaușescu și mai puțini cei ce vor putea să spună adevărul despre România. Nici cel care scrie aceste rînduri nu a avut vreodată intenția de a-și părăsi țara, familia, prietenii, "rîul, ramul" deși viața îi oferișe pînă acum numeroase șanse de a se stabili într-o țară apuseană, cu destul de mulți ani în urmă. Si, totuși, cînd nu am mai putut dobîndi din bucuria muncii mele, resursele necesare contractării vicisitudinilor vieții, cînd nu am mai putut dispune de mijloace și căi prin care să supraviețuiesc spiritual și intelectual, cînd nu am mai putut suporta umilințele zilnice la care este nemilos supusă ființa umană născută să trăiască în libertate și demnitate, am făcut tot ce s-a putut pentru a fugii. Vorbind despre libertate îmi revin în minte cuvintele lui I. Rostand: "Adevărata libertate nu înseamnă să faci ce vrei ci înseamnă să nu faci ce nu vrei." Ori noi, în România eram în permanență puși să facem ceea ce nu doream să vedem, să citim și să auzim ce nu doream, să trăim cum nu doream! Pentru orice om normal, dintr-o societate normală se pune firesc întrebarea: "Cine te poate obliga să faci ceea ce nu vrei de ce nu vă revoltați? de ce nu protestați și nu răsturnați conducerea?" Din păcate protestul politic în România este practic imposibil. A încercat Pîrvulescu în plin Congres al partidului, și cu ce rezultat? au încercat unii activiști de partid de la cel mai înalt nivel și astăzi fie că nu mai sînt în viață, fie că sînt pensionați sau nu se mai știe ce sînt și pe unde sînt; și cu ce rezultat? Au încercat muncitorii din Valea Jiului, Brașov; și cu ce rezultat? Au mai încercat și spre marea noastră admirare cîteva dizidenți și cu ce rezultat?

Continuarea in pagina 7

tinuarea in pagina 5

* MUZICA SI DREPTURILE OMULUI

Marti 6 septembrie 1988 ora 17.30 mai bine de 1000 de refugiați din Romania-căroră organizatorii le-au acordat gratuit bilete-se îndreptau spre Nepsadion locul unde avea să se desfășoare concertul pentru Drepturile Omului, patronat de Amnesty International, cu participarea mai multor cântăreți printre care și Bruce Springsteen, Peter Gabriel, Sting, Hobo cu ocazia împlinirii a 40 de ani de la semnarea la Paris, la 10 decembrie 1948 a Declarației Universale a Drepturilor Omului. Această manifestare face parte dintr-un lanț de 16 concerte ce se vor desfășura în mai multe capitale ale lumii de pe 4 continente. De remarcat este faptul că Budapesta a fost singura capitală Est Europeană care a avut cinstea să găzduiască unul din concertele amintite.

Pentru refugiații romani, membri ai organizației independente „Romania Liberă”, această seară încheie, în mod plăcut, seria de acțiuni începută la 23 august, îndreptată împotriva încălcării flagrante a drepturilor omului în Romania de Guvernul de dictatură de la București.

Sectorul rezervat nouă, refugiaților politici din Romania este în tribuna din partea cupusă scenei unde am expus pancardele și steagul României. Nu terminăm bine cu prinderea pancardelor și concertul începe! Surpriză! Peter Gabriel dedică o melodie refugiaților romani din Budapesta, din Ungaria, care au fost nevoiți să-și părăsească țara, gliea. „Nu vrem tancuri nu vrem buldozere!”-mai spune Peter Gabriel. Sintem cu toții în picioare! Se aplaudă îndelung. Inimile noastre bat mai repede, iar gândul se îndreaptă spre cei de acasă care nici măcar nu au voie să știe ce se întâmplă la câteva sute de kilometri.

Incet se lasă întunericul. Hotărîm să coborîm la peluză cu pancardele și steagurile. După zece minute de așteptare, oamenii din forțele de ordine, ne dau voie să pătrundem în peluză. Formăm o linie de steaguri și pancarde: în frunte un steag românesc, apoi pancardele și, la urmă, un alt steag românesc. Pe pancarda era scris în limba engleză: GRUPAREA ROMANIA LIBERĂ, PENTRU RESPECTAREA DREPTURILOR OMULUI IN ROMANIA, PENTRU ALEGERI LIBERE SI REFORME DEMOCRATICE IN ROMANIA, TRAIASCA PRIETENIA ROMANO-MAGHIARA, NU DISTRUGETI SATELE-NU DISTRUGETI ISTORIA. In această formație ne îndreptăm spre tribuna oficială, făcîndu-ne loc prin mulțime. După primii pași, spectatorii se ridică în picioare, încep să curgă aplauze; auzim BRAVO ROMANIA, BRAVO. Ne oprim în fața tribunei oficiale, timp în care vin la noi mai multe persoane de diverse naționalități: maghiari, polonezi, cehi, est germani să discute și să-și exprime simpatia și solidaritatea cu noi. Continuăm să mergem încet pînă ajungem în dreapta scenei și apoi traversăm din nou stadionul cu foarte mare greutate din cauza mulțimii. Aceleași aclamații: BRAVO ROMANIA! SINTEM ALATURI DE VOI!. Ajungînd aproape de ieșire, înaintarea ne este blocată de tirul de blițuri, de camerele video.

Bruce Springsteen în concert.

DRUMUL SPRE LIBERTATE ȘI ADEVĂR AL ROMANILOR

Continuare din pag. 2

ții, miliției și armatei, ca să nu mai vorbim de frica, suspiciunea și duplicitatea atât de adînc cîlbărite în sufletele oamenilor. Toată lumea să facă ceva, dar nimeni nu știe cum iar celor mai mulți le este frică. Și atunci cea mai accesibilă formă de protest politic în România a rămas fuga. Și eu am fugit cu sentimentul că în acest fel protestez, alături de toți ceilalți transfugi, împotriva politicii lui Ceaușescu, că reușesc să atrag opiniei mondiale că în România nu mai este de trăit! Că lumea a ajuns în culmea disperării. Ce palmă mai grozavă i se poate da conducerii de la București decît faptul că români-din moși stră moși români-fug tocmai la vecinii lor din Ungaria? Și asta cînd în România se duce o intensă politică naționalistă de tip fascist, încercîndu-se abateră atenției maselor de la starea deprimantă a existenței cotidiene prin exaltarea sentimentului naționalist, prin invocarea masacrelor gortiste din perioada cedării Ardealului. De ce dezgropi ca o hienă mormintele trecutului Domnule Ceaușescu? De ce învrăjbești oamenii, tu cel care te declari campion al păcii mondiale? Cui

fi este permis să urască astăzi poporul german pentru faptele lui Hitler? De ce nu încerci să metamorfozezi sentimentele de ură care au existat și mai există între unguri și români, printr-o politică înțeleaptă de apropiere de viață în comun bazată pe prietenie și prosperitate? Astăzi cînd oamenii au din ce în ce mai mult o conștiință planetară, cînd distanțele și barierele fizice dintre țări și continente nu mai constituie o problemă, cînd în multe regiuni din lume s-a instaurat buna vecinătate și prietenia chiar între popoare care s-au războit secole de-a rîndul, cînd lumea circulă liberă fără vize și ștampile pe întreaga planetă, pur și simplu pentru că vrea să o vadă, pur și simplu pentru că este planșă noastră, planeta albastră a tuturor oamenilor, cînd atîtea țări au făcut progrese tehnice remarcabile tocmai datorită asigurării și respectării libertăților individuale, cînd în atîtea țări există prosperitate economică și viață fericită pentru orice muritor, d-ta D-le Ceaușescu, în virtutea căror drepturi și a căror legi și-ai permis să tragi zăvoarele și să pui lacăte de-a lungul gra-

nițelor României? Cine și-a dat dreptul să transformi în închisoare o întreagă țară și să întemnițezi un întreg popor? Cine îți permite să faci o monștruoasă experiență socio-politică la scara unei întregi națiuni? Cine îți dă dreptul să te crezi atotștiutor și să adopți decizii și să emiți decrete și legi după bunul tău plac? Cine îți permite să filtrezi toate informațiile și să dezinformezi sistematic opinia publică din România? Crezi că arătîndu-ne toată ziua foamea din țările subdezvoltate, sau ținîndu-ne la curent cu evoluția șomajului din țările capitaliste sau cu actele de terorism ale unor fanatici, au românii mai multă energie electrică? Se vor simți ei mai bine în pușcăria în care i-ai închis? În pușcăria în care după 44 de ani de la sfîrșitul celui de-al II-lea război mondial, cînd nu mai sintem asupriți de nimeni din afară, cînd chipurile s-au obținut cele mai mari recolte de cereale din istoria țării, se dau pe cartelă și pe apucate pîinea și carnea, ouăle și untul, uleiul și zahărul, făina și mălaiul, grișul și macaroanele, pui și cartofii.

Se vor simți bieții români mai bine acolo unde lipsesc alimentele elementare și medicamentele de bază pentru bolnavi și bătrîni, dar mai ales pentru copiii de care te îngrijești atît de mult încît controlezi ginecologic cu forța toate femeile pînă la vîrsta de 45 de ani? În termenii propagandei de partid o astfel de grijă părințească se cheamă "totul pentru bunăstarea și fericirea omului pentru creșterea nivelului de civilizație materială și spirituală a întregului popor". Și pentru că nu cumva să creadă că tot acest coșmar al vieții lor există aievea, toți românii de la mic la mare, sînt obligați să manifeste un puternic spirit revoluționar, să dea dovadă de spirit de sacrificiu în construirea noii societăți, să fie cuprinși de alese sentimente de patriotism și de dragoste fierbinte, pentru cel mai îndrăgit fiu al națiunii, să manifeste vigilență față de elementele răuvoitoare care încearcă să denigreze eroica și pașnică luptă a poporului care sub conducerea partidului, pune temelile celei mai drepte și mai umane societăți, să combată tendințele unora de ploconire în fața realizărilor din Apus și mai ales să combată cu toată fermitatea atitudinea trădătorilor de neam care părăsesc ilegal țara sau își fac cerere de plecare definitivă din țară. Și pentru că spiritul revoluționar să fie cît mai bine canalizat și direcționat, toți românii studiază și aprofundează în mod organizat, prin toate formele învățămîntului politico-ideologic magistrarele cuvîntări, bogăția și originalitatea generosului tezaur de idei și teze, geniale orientări și indicații formulate de secretarul general al partidului cu diverse ocazii.

Restrîngînd rîndurile și gîndurile, România anului 1988 a fost transformată într-o autentică închisoare în care domnește o dictatură comunistă de tip fascist. Iar oamenii din spatele granițelor, oamenii din țara fără nici-o libertate democratică, oamenii din țara despotului căpcaun, oamenii din țara foamei, a frigului, a fricii, oamenilor din țara corupției, a minciunii, a alcoolismului și a personalităților, dedublate, nu le mai rămîne decît o singură speranță: "FUGA".

Darie Perceanu

- va urma -

Un eveniment cultural

În anul 1947, în România apărea primul și ultimul număr al revistei AGORA "un vis, o stea moartă" sub îndrumarea lui Ion Caraion poet "pe vreme de ploaie și pe vreme de soare" S-au scurs de atunci 40 ani de tăcere și, iată, pleiada oamenilor de cultură și artă din "exilul extern" au reușit reînvierea unui act cultural ce părea pentru eternitate dispărut, au reînviat AGORA.

Este un mare eveniment cultural așteptat, atât acasă cât și în străinătate, de către tot românul; apare ca necesitate obiectivă, întrucât cultura, arta etc. nu se fac doar în interiorul țării "invadate, desfigurate, cu botnița la gură" (Eugen Ionesco) ci și în străinătate unde "adevăratele rădăcini au putut fi transplantate... se pot întinde în lumea întreagă! Oameni de cultură și artă, fără voie deveniți "purtători ai unei tragedii fără nume", continuă să țină aprinsă flacăra vie a culturii române, amintindu-și de îndemnul poruncă moștenit de la I.H. Rădulescu acum o sută de ani de a scrie românește. Acest îndemn apare drept o necesitate indispensabilă, o dimensiune a românului, care se va raporta la ea oriunde și va planta rădăcinile, oriunde-l va purta pașii.

Orice publicație, direct sau indirect, implicit sau explicit trebuie să răspundă la întrebările: -ce, cum și cât trebuie să fie.

AGORA nu face excepție de la această regulă, încercând (cum îi șade bine unei publicații care se respectă) să-și plaseze răspunsul la aceste întrebări pe auritul drum de mijloc. Concret, această revistă:

-Nu dorește să fie doar revista "exilului românesc" din exterior, și, nici numai, a spațiului cultural și politic românesc intern;

-va urmări fenomenele culturale, dar nu va ocoli pe cele politice;

-nu va evita simpatiile, și mai ales români, dar nu-și "va căuta prietenii cu orice preț"

-nu va cultiva polemica și pamfletul, plătirea polițelor compromisiuri;

-nu va da soluții, dar nici nu va primi sfaturi, va disocia răul de bine, minciuna de adevăr, părul de "nărvul lupului"

-nu va pretinde că are întotdeauna dreptate, dar va urmări să fie cât mai aproape de adevăr, fiind împotriva adevărilor absolute, subiectivismului dogmatic, imposturii, minciunii, prostiei, mitocăniei, oportunistului etc.

-AGORA nu se simte răspunzătoare ca oamenii nu sînt egali, dar va căuta să fie "democratică".

-nu crede că "românimea va arăta" mai bine odată cu apariția ei, dar va face ca ea să nu arate mai rău.

AGORA va apărea atîta vreme cît va fi necesară.

Vol-I-al acestei reviste are un conținut pe cît de valoros pe atît de variat: de la economic la politic, de la poezie la proză, de la interviuri și foiletoane la istorie, istorie literară și critică literară etc.

Oricum AGORA pornește de la realitatea obiectivă că actual

și în afara ei.

Stim cu toții ce se întîmplă în țară unde dictatura tragicomică a familiei Ceaușescu ucide România de ieri, de azi, de mâine, ucide spațiul generației prezente, trecute, viitoare. Țara noastră a devenit "țărîmul mizeriei umane" al "genocidului cultural" al "păcatului împotriva spiritului" deci moartea spirituală a țării. Creștinismul de peste tot este de părere că toate păcatele se iartă în afară de unul singur "păcatul împotriva spiritului" "Nero sec. XX, din Scornicești, îndată ce a pus mîna pe putere, prima mare realizare a sa "epocală" a fost să ucidă un fenomen care nu-l înțelegea și la care nu a fost capabil să se ridice, fenomenul cultural, cultura românească, căci ce este mai comod în lume decît să negi cutare sau cutare problemă pe care nu o poți înțelege. Aceasta întrucît însuși comunismul este un păcat împotriva lumii, împotriva naturii lucrurilor. Oare i-a depășit cineva, vreodată, pe comuniști în exclamații patetice în sprijinul democrației și egalității?

Amenințările, calomniile la adresa intelectualilor, puși la "stîlpul" infamiei în numele dialecticii marxiste dogmatice și nicidecum revoluționare, eliminarea competiției valorilor sînt lecții de dogmă istorică comunistă. Dacă un individ intră în conflict cu așa zisele valori ale eticii comuniste, acesta va fi pedepsit, în vîns; acesta va fi nevoit, dacă nu vrea să rămînă în anonimat să accepte "comanda socialistă" ceea ce înseamnă aderarea forțată la compromisuri, la prostituție artistică, la vânzarea propriei conștiințe într-o eră a ticăloșilor.

Toate aceste probleme nu vor fi ocolite, ca problematică, de AGORA. Ea chiază pe adepții bunului simț istoric să ajute la depășirea stării crescînde de victime, stare în care se află cea mai mare parte a creatorilor români. Nimeni nu contestă faptul că "destinul" este o "aventură" de unul singur, subiectivă, dar prin acțiune acest destin se obiectivează, devine un act de conștiință, de praxis social, de luptă spre perfecționare continuă a eului înșpre și pentru sine; se ajunge deci în domeniul libertății, al depășirii individului prin sine și către sine. Deci, omul de literatură română nu trebuie să caute închistarea ca soluție ultimă și definitivă la situația grea din țară, ignorînd polarizarea din sinul societății românești (deținătorii puterii la un pol și poporul la celălalt pol) uitînd că la Constanța au apărut "TRISTELE" lui Ovidiu, uitînd că G. Bacovia găsea că România este "o țară tristă plină de umor", uitînd că pe columna lui Traian "noi dacii sîntem în lanțuri"; chiar dacă exodul actual de români ne amintește de primul exod din timpul lui Aurelian (271) cînd am fost părăsiți de către romani și lăsați la discreția popoarelor migratoare. AGORA nu va milita pentru resemnare, va descoperi celălalt chip al nopții, căci azi se vorbește despre EL, EA, EI, dar nu trebuie să uităm că NOI sîntem cei care vom rămîne

Meleșcanu Viorel

In semn de solidaritate, atașament și respect față de toți acei care luptă pentru ideea de libertate, vă trimit rîndurile alăturate.

ALEXANDRA

Horea s-a trezit din nou

E iarnă
Horea s-a trezit din nou;
În conștiințe s-a născut
Si-a crescut peste noapte;
S-a trezit în milioanele
de suflete,
Încătușate, înrobite
Fără libertate;
Din somnul cel lung
Un dangăt de clopot
Si poate o chemare de buciium
Ne va strînge din nou;
Horea există;
S-a născut odată cu noi
Si acum timpul l-a trezit
În așteptarea noastră;
În inima lui pură
Ca albul zăpezii
Mocnesc flăcările dreptății!
Iar ziua de azi
Rămîne clipa gîndului
Pentru ziua de mîine!

Astăzi
E iarnă grea, plînge dureros
sub pași omătul;
E plînsul nemulțumirilor
ascunse,
Timpul s-a oprit peste noi
Si a încetat să mai existe...
S-a pierdut departe printre
anii copilăriei și cartea
cu vise ...

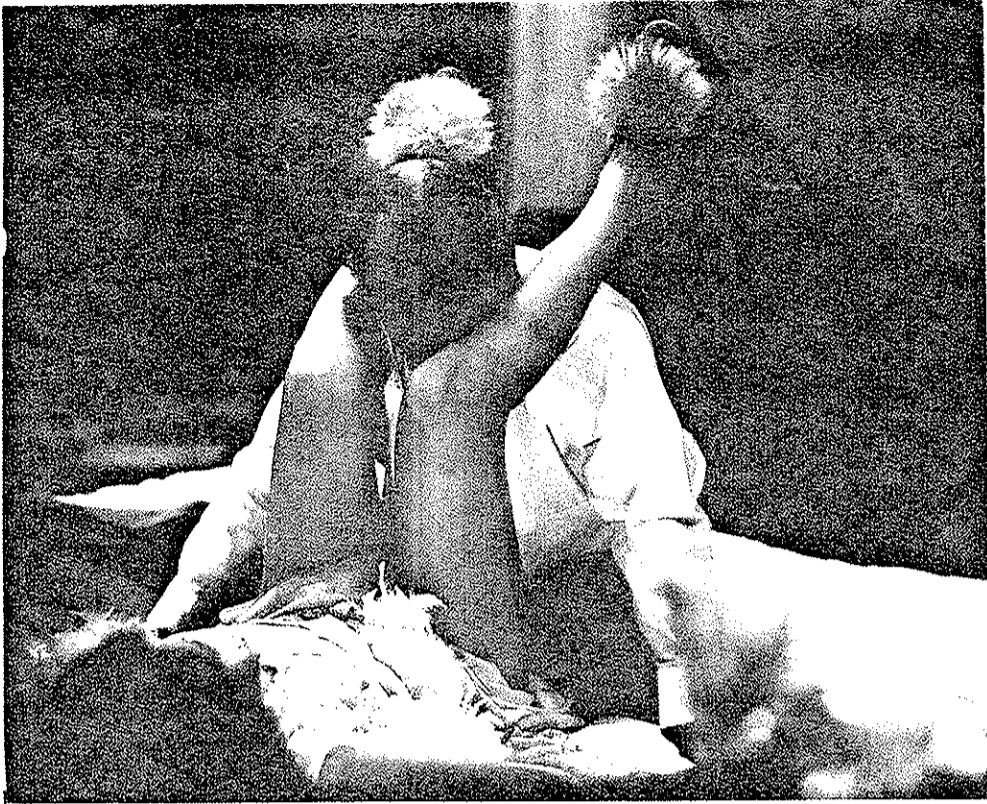
Astăzi la școală
Am stat îmbrăcată în clasă
Cu paltonul și căciulița;
Mi-a înghețat mînuța
desenînd o casă
Acoperită de nea;
Iese și fumul prin hornul
din ea
Si gîndeam că poate
mă-ncălzesc,
Dar ce poveste: iar mă
pacălesc!
Am desenat apoi steluțe
Si florile de ghiață
De pe geamul meu,
Erau frumoase și adevărate
Si sclipeau mereu;
Ghiociei, clopoței erau
ai mei
Povestea e deci adevărată...
I-ating cu mîna înghețată
Gîndind la ziua
Cînd vor fi să cadă...

Alexandra,

Von Horst Haltzinger

Der König von Rumänien

TITANIA, TITANIA

muzica: Vukán György
operator: Andor Tamás
actorii: BODROGI GYULA
 Udvaros Dorottya, Igó Éva,
 Kiss Andrea, Kaszás Attila

CRONICA CINEMATOGRAFICA

Ma încadrez în regulile jocului și din această cauză trec sub tăcere, complice, ceea ce după rularea a trei sevențe a devenit complet limpede pentru fiecare: unde este situată această TITANIA? Totuși, să ajut și eu cu un punct de sprijin: e lucru știut că TITANIA nu se află departe de aici. Nu e un fel de țară a lui "Papură Vodă unde scurcă purcelul cu coada scurtă". Descrierea geografică concretă, hidrografia și munții exacti? Harta TITANIEI în momentul de față se află în "re-cartografiere" în schimb e remarcabilă instalarea stăpînirii.

Indrumările și dispozițiile epocale ale genialului Titan Suprem sînt executate cu entuziasma bucurie și devotament de întregul popor titan. Printre rafturile goale din alimentara, vreau să spun din magazinul de alimente, titanii dansează de bucurie pentru că Titanul Suprem i-a cruțat de pericolul supra-alimentării. Trăind cu hrana preparată din lerbacee după rețetele savantei consoarte a marelui conducător, urnesc din loc și mută munții.

Titanii, ca un singur om, îl urmează, îl iubesc și sînt en-

tuziasmați de șeful lor care le aduce epoca de aur. Secolul nostru cunoaște încă în lume exemple vii de o mai mare și exacerbată glorificare a tiraniei, mîrginirii, servilismului, toalei nesigurante.

Iuvenal are încă mereu dreptate: "E greu să nu scrii satira". Dacă ar trăi astăzi de bu seamă că ar adăuga: E greu să nu produci filme satirice. Pentru satira comportamentului dictatorial, Bacso Peter recurge în filmul său Titania, la metodele sale extreme și amare. Trăsăturile anormale și patologice ale monarhilor sînt intruchipate în caracterul și intelectul Titanului Suprem. Deasupra poporului înșelat se înalță figura unui pitic paranoic.

Putem privi cu fericită ușurare că noi, deja de un timp bun am scăpat de această groaznică ciumă. Desigur n-ar fi corect dacă stringerile noastre de inimă ar dispărea cu totul. Lupul e la ușa. Tema e actuală, mai mult, deja e de conjunctură. Văzînd filmul lui Bacso, prima noastră reacție înainte de toate este aceasta: despre această nu trebuie doar să vorbim și

să scriem, ci obligația de ne-înălțurat a artistului este să ne facă să o simțim și să ne-o înfățișăm și vizual. Meritul lui Bacso este cu atît mai mare cu cît nu a început acum, ci în perioada cu cea mai mare interdicție.

În cadrul filmului Titania vrea să-și bată joc de narcisistul dictator care ziua întregă își privește cu cea mai mare plăcere proprii-ai figură și activitățile sale, se delectează cu răsturnarea ordinii naturale a vieții și e îndrăgostit pînă în măduva oaselor de propria înțelepciune.

Cît e de stratificat și de compus portretul unui asemenea despot care protește și impiedică un popor! nu e voie numai să-l discreditezi cu trucuri comice ieftine. Trebuie să sensibilizezi, să trezești, să prinzi realitatea copleșitoare în abuzurile sale ridicole de putere, că aceasta nu e numai batjocură e estența unei portreti zări satirice aprofundate.

În prima parte cînd nu s-a pus în mișcare volantul dramatic, Titanul suprem zace grav bolnav, în cerc restrîns, în patul său cu perna împodobită cu frunze de laur. Chiar și el își privește strălucirea zilnică, discursurile, acțiunile binefăcătoare de conducător. Tot așa îl vede zi de zi și poporul, ca program principal, la telejurnalul de seară al Titanului suprem.

În partea a doua a filmului după decesul Titanului suprem se află marele secret, dar nu pentru opinia publică a TITANIEI ci doar pentru noi, cei care privim filmul. Pentru Titanul suprem au lucrat "trei dubluri asemănătoare lui" pînă și în felul de a vorbi: un spărgător de bănci, un actor, un căruțaș, sînt cei trei fericiți aleși, care îl înlocuiesc în diverse situații și apariții în public.

A murit originalul, deci trebuie să dispară și copiii. Acestea în schimb reușesc să scape iar drumul îi duce în trei direcții diferite. Astfel și acțiunea se divide în trei planuri, deși soarta lor decursă din alter-ego-ul Titanului suprem își continuă pe mai departe aventurile. Pe unde merg se împiedică mereu de viața amarnică și chinută din TITANIA. E amuzant episodul jefuirii băncii "a la TITANIA". Frumusețea poetică ne oferă căutarea zadarnică a familiei de către căruțașul simplu și constringerea lui la exil în propria-i patrie.

Bacso folosește diferite forme ale persiflării și alegoriei pentru că să înfățișeze cît mai complet imaginea unei țări absurde și în interesul adevărului, cît mai absurde. Ideile sale și regizarea lor sînt la fel de variate, sînt unele care nimeresc drept la țintă și sînt altele care servesc doar în scop decorativ, ca zorzoane.

Prin ținuta lui de mare actor cu simț și spontaneitate în persoana sa pe marele Model despotul scrîntit și pe cele alte-ego-uri ale sale.

TITANIA-TITANIA este oricum un bun serviciu politic. Locul lui este pe arena internațională, acceptînd riscul ce i s-a întîmplat și Dictatorului lui Chaplin cînd și-a văzut autoportretul, era gata să explodeze de furie.

După Sas György.
Traducere de Puiu.

"D-ALE" DEMOCRATIEI

La nici o săptămînă după debutul pe marile ecrane filmul "TITANIA, TITANIA" a polarizat atenția refugiaților români.

La apelul făcut de Comitetul Grupării "România Liberă" autoritățile de resort au răspuns pozitiv și imediat. Astfel, toți refugiații interonați au putut urmări, gratis filmul, tradus și în limba română.

Menționăm ca autoritățile maghiare au tratat cu maximă seriozitate acțiunea așa cum au făcut-o de la început asigurînd și securitatea spectatorilor.

Fără comentarii...

REDACTIA

PREȚUL LIBERTAȚII

Continuare din pagina 4

La adresa unde urmas să stăm era o creșă. Pe lîngă copii erau și aproximativ 60 de persoane, toți refugiați. Mîncam de trei ori pe zi, mîncare destulă și bună. Aveam permis de ședere temporară, valabil șapte zile, timp în care trebuia să-mi găsec de lucru, în caz contrar voi fi trimisă înapoi în țară. Am găsit de lucru ca femeie de serviciu la spital, unde urma să cîștig 3500 ft. pe lună salariu brut pentru opt ore de muncă.

-Erai femeie gravidă, n-ai primit ceva ajutoare bănești?

-Am primit 1200 ft. de la centrul pentru ajutorarea refugiaților, 500 ft. de la Biserica Reformată și 5000 ft. de la niște ziaristi italieni.

-Ai mai avut probleme?

-Da, cînd m-am dus să-mi prelungesc permisul de ședere temporară în Ungaria. Am fost din nou interogată și amenințată cu trimiterea în țară, în caz că voi da interviuri sau voi relața despre situația mea.

-Ce faci acum?

-Am ajuns cu bine în Budapesta, aici este cu totul altceva. Am dat de prieteni care m-au ajutat. Lucrez la o fabrică de textile, stau la cămin, și aștept să primesc aprobarea de a pleca în Occident.

VIRGIL PĂRVU

* MUZICA SI DREPTURILE OMULUI

Continuare din pagina 5

Cunoscuții au fost de părere că timp de zece minute a fost un adevărat spectacol de lumini. Încet, încet ne-am retras spre locurile din tribună unde eram așteptați.

Pînă noaptea tîrziu acordurile muzicii au răsunat în incinta stadionului. Pînă noaptea tîrziu, zecile de mii de spectatori au cîntat și au visat libertatea...

Tîrziu, după miezul nopții stadionul a rămas pustiu și oamenii au plecat să transforme visele în realitate.

Mircea Bajan.

Continuarea din numărul 5.

ORIZONTURI ROȘII de ION MIHAI PACEPA

MEDIATOR ÎN ORIENTUL MIJLOCIU

-Povestește-mi din nou ce-a zis Sadat?

În urmă cu două zile mă întorsesem dintr-o vizită la Cairo, unde m-a trimis Ceaușescu ca mesagerul lui personal la președintele egiptean Anwar Sadat.

A spus că a decis să-l accepte pe Carter ca mediator între Egipt și Israel, am răspuns eu.

Președintele Carter urmărea să obțină atunci acest rol.

-Doar cu câteva săptămâni în urmă, Sadat a căzut de acord să-i întâlnească pe Begin aici în România.

Ceaușescu încercase din greu să medietze între Sadat și primul ministru Menahem Begin.

-După părerea lui Sadat, Carter ar putea exercita o influență personală mai mare asupra lui Begin, am precizat eu. Sadat speră că președintele Carter va antrena și CIA-ul în joc.

-Tot nu-mi vine să cred. Ca și cu Brejnev. Ieri l-am trimis raportul tău, iar astăzi Drozdenko a și venit aici cu un mesaj personal de la Brejnev, cerându-mi să dejoc planul lui Carter. V.I. Drozdenko era ambasador la București al secretarului general sovietic, Leonid Brejnev. Dacă nu putem menține România ca loc de întâlnire, ar vrea să transfere problema păcii în Orientul Mijlociu la conferința de la Geneva și să-l determine pe Carter să recunoască OEP-ul (Organizația pentru Eliberarea Palestinei), sau să-l convingă cel puțin să accepte discuții cu OEP-ul.

Știam sigur că nu va fi ușor ca Yasser Arafat și Organizația pentru Eliberarea Palestinei să fie antrenați în procesul păcii.

-Arafat nu e destul de flexibil ca să trateze cu președintele Carter.

-Am să-l fac să fie. Ceea ce trebuie însă să faci tu, e să-i aduci aici cât mai repede cu putință.

Ceaușescu a devenit din nou tăcut. În timp ce treceam prin fața reședinței prezidențiale, am putut auzi o muzică zgomotoasă de rock, întreruptă cu mici explozii, repetate. În clipa când am ajuns lângă ușa glisantă deschisă, l-am zărit pentru o clipă pe fiul lui Ceaușescu, Nicu, care arunca în perete cu sticle nedeschise de whisky, când se spargeau alcoolul, împoșca toată mobila, iar risul lui Nicu răsuna în toată camera.

Nicu devenise băutor zdravăn din adolescență, când dispăruse des de acasă, fiind găsit peste câteva zile, beat mort, în casa prietenului său, ori în vreun restaurant sărăcăcios. Pe vremea aceea, Nicu bea orice de la țuică la vodcă, Cointreau sau șampanie. Acum el avea 27 ani și bea numai Johnny Walker Black Label.

Departa, în spatele nostru am zărit-o pe Elena la ușa din față. Văzându-l pe soțul ei, a trimis la el un paznic personal, ca să-l cheme la cină. Înainte de a pleca, Ceaușescu mi-a propus să vedem un film după aceea. "Ne vedem în sala de cinema la ora zece", s-a auzit vocea lui propagându-se prin întuneric.

Deși Ceaușescu nu fusese niciodată la vreun cinematograful public, el e un amator fanatic de filme. Fiecare locuință a sa are câte o cameră de proiecție înzestrată cu un echipament complet de proiectare. Filmele lui preferate sunt cele despre Napoleon, modelul lui preferat de viață, și filmele polițiste americane. "Ei împușcă mai întâi, apoi pune întrebări", obișnuia să zică despre polițiștii americani. Ca toate celelalte din reședința sa, nici cinematograful nu-i mic. Aici totul e tapetat în catifea de culoare gri deschis. Pe rîndul din față se afla numai două scaune foarte mari, niște fotolii adânci, care te înghit cu totul când te așezi în ele, avînd câte două mese joase în fața fiecăruia.

La ora zece Ceaușescu a intrat în sala de cinema, purtînd un pulover alb pe gît, urmat zece minute mai târziu de Elena, îmbrăcată într-o rochie de casă, lungă, de catifea gri, deschisă pe jumătate. Ceaușescu este întotdeauna punctual, dar Elena niciodată. Un chelner l-a servit cu vinul lui preferat, un vin anumit din Moldova, făcut, desigur, special pregătit pentru el, și a deschis o sticlă rece de șampanie Cordon Rouge, băutura favorită a Elenei.

În timp ce vizionează un film la reședința sa personală, Ceaușescu e relaxat, total diferit de imaginea lui publică. Îi plac foarte mult filmele cu Kojak, nu doar pentru că sunt filme de acțiune, ci mai ales pentru că, datorită minții sale agere, el nu avea probleme cu anticiparea deznădămintului unui episod cu Kojak. La sfîrșitul episodului de acum, luminile au surprins-o pe Elena adormită, cu gura și halatul foarte grațios căscate. Elena nu a fost niciodată în stare să stea trează pînă la sfîrșitul vreunui film. În schimb, îmi amintesc că Ceaușescu a adormit doar o singură dată în timpul unui spectacol. Era un spectacol de gală dat în cinstea sa de către președintele costarican Jose Figueres, în 1973 iar Ceaușescu a fost adormit nu numai de legănarea avionului, ci și de baletul lent. Evident, Kojak era genul lui preferat, nu baletul.

După golirea altui pahar de vin, Ceaușescu a plecat, cu obișnuitul său pas vioi, făcîndu-mi semn să-l urmez. Biroul lui particular este încărcat cu mobilă de mahon, încrustată cu fildeș. Pe rafturile bibliotecii erau expuse operele complete ale lui Marx și Lenin, compacte în piele albastră, ca și lucrările lui Ceaușescu, legate în piele roșie.

-Arafat deține acum cheia, a început el. Dacă aș avea posibilitatea de a le spune lui, Carter, Sadat și Begin că pot transforma OEP-ul într-un guvern în exil, apoi să determin pe Sadat să accepte rezoluțiile 242 și 338, aș putea deveni mediator în Orient.

Se referea la rezoluțiile 242 și 338 ale Națiunilor Unite, care confirmau existența statului Israel.

-Il vreau aici pe Arafat! a continuat. Trimite avionul meu la Beirut și însărcinează-l pe Olcescu să vină cu el.

Colonelul Constantin Olcescu era însărcinatul cu afaceri române, șeful stației DIE din Liban.

-De asemenea, îl vreau pe

"Annette" aici, a adăugat Ceaușescu. El are mai multă influență asupra lui Arafat decît oricine altul.

"Annette" era numele codificat de DIE pentru un om foarte apropiat de Arafat. Cînd era tare îngîndurat, Ceaușescu uita deseori că trebuia să spună "ea", cînd vorbea despre "Annette", agentul lui preferat din OEP.

În timp ce Ceaușescu vorbea, ușa grea de la biroul lui a fost izbită deschizîndu-se brusc. Elena a apărut în pragul ușii, cu halatul complet deschis, cu părul în dezordine, cu ochii roșii și umflați.

-Nicule, te-am căutat peste tot. Unde ai fost?

-Discutam cu Pacepa. Vreau să-l aducă pe Arafat aici. Elena s-a întors spre mine.

-Mai bine l-ai convinge să facă ceva ce vrem noi. Doar știi, Tovarășul trebuie să primească Premiul Nobel pentru Pace. Ca ăla acordat idiotului de von Kissinger. Mă înțelegi?

Titlul onorific de "von" pe care Elena îl dădea fostului consilier american al securității naționale, Henry Kissinger, nu se vroia un compliment. Ea l-a urit pe Kissinger încă din primul moment cînd a auzit de Premiul Nobel pentru Pace.

Intorcîndu-se spre soțul ei, a zis:

-Vreau ca ambasadoarea să fie agentul meu personal în America, iar eu să trag sforile de aici! Cîteaua... I-ai spus lui Pacepa să i-a legătura cu Moga?

-Ihă.

-Vezi de aceea te iubesc eu așa de mult.

Apoi, strecurîndu-și mîna pe sub puloverul lui, ea a gîngurit: "Am nevoie de tine, Nicule. Hai să mergem la culcare."

-Ai grijă de ceea ce ți-am spus, Pacepa, mi-a zis Ceaușescu peste umăr, în vreme ce era tras de către Elena.

Trecuse de miezul nopții, cînd am părăsit reședința lui Ceaușescu, ca să merg acasă. Drumul meu trecea pe sub niște tei, ce începuseră deabia să înflorească. Mireasma lor îmi amintea întotdeauna de copilărie și de teiul uriaș din fața casei părintești.

"ANNETTE"-LEGATURA CU OEP-UL

"Annette" era de fapt, Hani Hassan, prietenul cel mai bun al lui Arafat. Mă cunoșteam cu Hassan din luna octombrie a anului 1972, cînd venise pentru prima dată în România, însoțindu-l pe Arafat. Mă găseam în biroul lui Ceaușescu, împreună cu Nicolae Doicaru, pe vremea aceea șeful lui DIE, și cu interpretul DIE-ului.

-El este fratele Hani el-Hassan, a deschis Arafat discuția arătînd spre omul bune făcut, de vîrstă mijlocie, cu păr negru și mustața la fel, îmbrăcat în haine europene elegante, ce avea o alură care sugera calm dar și frică în același timp. El arăta cu un doctor sau cu un avocat, dar ochii lui sticloși, mîinile sale grase și gesturile mă făceau, într-un fel, să mă gîndesc la un măcelar.

-El-Hassan este prietenul meu personal cel mai devotat și colaboratorul meu cel mai apropiat, deși este cunoscut doar ca fiind unul dintre consilierii, a spus Arafat. Doar foarte puțini oameni știu că organi-

zează o întreagă rețea de spionaj internațional. Dar și mai puțini sînt informați despre rolul lui secret în revoluția palestiniană. Poate mai puțini oameni decît degetele de la mîna asta, a accentuat Arafat, ridicîndu-și mîna dreaptă, cu degetele răsfirate. El-Hassan joacă de mult unul din cele mai importante roluri în lupta noastră. Mult mai important decît dumneata, sau dumneata, a continuat el, arătînd spre Doicaru și spre mine pentru că noi sîntem într-o continuă stare de război. Hassan e cel care doar cu cîteva luni în urmă a pregătit răspunsul nostru la decizia Comitetului Olimpic de la München, el e creierul afacerii, care a făcut ca numele organizației noastre să apară pe primele pagini ale ziarelor.

Arafat se referea la masacrarea a 11 sportivi israelieni, în ziua de 5 septembrie 1972, de către o echipă de teroristi ai OEP-ului, la Jocurile Olimpice de la München. Arafat a observat însă o urmă de scepticism în rîndurile asistenței sale.

-Nu vă lăsați amăgiți de aparenta lui elegantă, a strigat el. Fratele el-Hassan nu este omul cu arma, ci cu mintea. El este creierul nostru, încheiat Arafat cu mîndrie.

M-am uitat la Hassan și nu am mai putut vedea în el pe distinsul doctor sau avocat. Fața lui era neclintită ca o stîncă. Cînd i-am întîlnit ochii, ei erau răi și pătrunzători.

După întîlnirea aceea din octombrie 1972, o legătură intensă, reciprocă, a început între OEP și DIE. Hassan era cel ce trimitea toate rapoartele secrete ale DIE-ului despre Israel și Iordania, ceea ce constituia cea mai bună informație pe care blocul sovietic a obținut-o vreodată în zonele acelea ale lumii. Ceaușescu a aprobat cu multă generozitate orice cerere făcută de Hassan în curînd, DIE a început să-l aprovizioneze cu enorme cantități de echipament tehnic de spionaj, de la echipament electronic la cel de supraveghere secretă a instituțiilor guvernamentale din Israel, Iordania și din alte țări, de aruncare în aer a emițătoarelor de materiale scrise secrete și alte mecanisme de spionaj.

-Moscova ajută OEP-ul să-și întărească mușchii, eu îi hrănesc creierul, obișnuia Ceaușescu să zică.

În ianuarie 1975, Arafat și Hassan au venit la București cu scopul de a-l convinge pe Ceaușescu să le acorde sprijinul lui personal pentru o operațiune importantă de spionaj a OEP-ului, menită să răstoarne și să asasineze pe regele Hussein al Iordaniei, cu ideea de a face din Iordania casa viitoare a națiunii palestinene, condusă de OEP. Cel mai important rol al Hussein era Hassan. "Mai mult de jumătate din populația de azi a Iordaniei este palestiniană, zicea el și, conform Conferinței Naționale Palestiniene, poartă răspunderea pentru ea. Palestina a devenit Iordania, iar regele îi înghite pe palestinieni." Concluzia lui Hassan era: Hussein trebuie să moară. Deși este mai puțin periculos decît Israelul la care Ceaușescu a replicat filozofic:

-Monarhiile și dinastiile se opun revoluțiilor.

zează o întreagă rețea de spionaj internațional. Dar și mai puțini sînt informați despre rolul lui secret în revoluția palestiniană. Poate mai puțini oameni decît degetele de la mîna asta, a accentuat Arafat, ridicîndu-și mîna dreaptă, cu degetele răsfirate. El-Hassan joacă de mult unul din cele mai importante roluri în lupta noastră. Mult mai important decît dumneata, sau dumneata, a continuat el, arătînd spre Doicaru și spre mine pentru că noi sîntem într-o continuă stare de război. Hassan e cel care doar cu cîteva luni în urmă a pregătit răspunsul nostru la decizia Comitetului Olimpic de la München, el e creierul afacerii, care a făcut ca numele organizației noastre să apară pe primele pagini ale ziarelor.

Arafat se referea la masacrarea a 11 sportivi israelieni, în ziua de 5 septembrie 1972, de către o echipă de teroristi ai OEP-ului, la Jocurile Olimpice de la München. Arafat a observat însă o urmă de scepticism în rîndurile asistenței sale.

-Nu vă lăsați amăgiți de aparenta lui elegantă, a strigat el. Fratele el-Hassan nu este omul cu arma, ci cu mintea. El este creierul nostru, încheiat Arafat cu mîndrie.

M-am uitat la Hassan și nu am mai putut vedea în el pe distinsul doctor sau avocat. Fața lui era neclintită ca o stîncă. Cînd i-am întîlnit ochii, ei erau răi și pătrunzători.

După întîlnirea aceea din octombrie 1972, o legătură intensă, reciprocă, a început între OEP și DIE. Hassan era cel ce trimitea toate rapoartele secrete ale DIE-ului despre Israel și Iordania, ceea ce constituia cea mai bună informație pe care blocul sovietic a obținut-o vreodată în zonele acelea ale lumii. Ceaușescu a aprobat cu multă generozitate orice cerere făcută de Hassan în curînd, DIE a început să-l aprovizioneze cu enorme cantități de echipament tehnic de spionaj, de la echipament electronic la cel de supraveghere secretă a instituțiilor guvernamentale din Israel, Iordania și din alte țări, de aruncare în aer a emițătoarelor de materiale scrise secrete și alte mecanisme de spionaj.

-Moscova ajută OEP-ul să-și întărească mușchii, eu îi hrănesc creierul, obișnuia Ceaușescu să zică.

În ianuarie 1975, Arafat și Hassan au venit la București cu scopul de a-l convinge pe Ceaușescu să le acorde sprijinul lui personal pentru o operațiune importantă de spionaj a OEP-ului, menită să răstoarne și să asasineze pe regele Hussein al Iordaniei, cu ideea de a face din Iordania casa viitoare a națiunii palestinene, condusă de OEP. Cel mai important rol al Hussein era Hassan. "Mai mult de jumătate din populația de azi a Iordaniei este palestiniană, zicea el și, conform Conferinței Naționale Palestiniene, poartă răspunderea pentru ea. Palestina a devenit Iordania, iar regele îi înghite pe palestinieni." Concluzia lui Hassan era: Hussein trebuie să moară. Deși este mai puțin periculos decît Israelul la care Ceaușescu a replicat filozofic:

-Monarhiile și dinastiile se opun revoluțiilor.

Continuarea în numărul viitor.

Continuarea în numărul viitor.

Continuarea în numărul viitor.

Continuarea în numărul viitor.

Continuarea în numărul viitor.

Continuarea în numărul viitor.